

[Ib Christensen]

gere at kritisere DUC. Derfor er vi altså ikke enige i begrundelsen for dagsordensforslaget, men vi er 100 pct. enige i den henstilling, som dagsordensforslaget indeholder til regeringen, nemlig om at udarbejde forslag om samfundsøvertagelse af energikilderne i Nordsøen. Det er vi fuldstændig enige i. Da der altså er noget i begrundelsen, vi ikke kan acceptere, men vi er enige i selve konklusionen, så vil vi undlade at stemme om dette dagsordensforslag.

Wilhelm (VS):

Nogle af de hovedspørgsmål, som man kunne forvente at regeringen gav sine svar på i en åbningstale, der skulle redegøre for rigets almindelige stilling, er følgende:

For det første massearbejdsløsheden, 160.000 registrerede og til vinter sandsynligvis over 200.000, hvortil kommer den skjulte arbejdsløshed. Ingen udsigt til bedring, i hvert fald i de første 3-4 år. Titusinder langtidsarbejdsløse, der står aldeles usikre over for, hvad der skal ske med dem, når de falder for 26 ugers reglen.

For det andet kapitalgevinsterne og den dermed forbundne inflation, gevinster, som i seneste vurderingsperiode fra 1973 til 1977, altså netop under krisen, er udløst dobbelt så hurtigt som i den foregående vurderingsperiode, der ellers blev betragtet som en alarmende rekord.

Videre: halveringen af boligbyggeriet og dermed følgende arbejdsløshed, til trods for at boliger netop i den nuværende beskæftigelsessituation ville være næsten gratis rent samfundsøkonomisk. Huslejeudviklingen, som ikke på noget tidligere tidspunkt herhjemme viser tilsvarende kraftig stigning som netop i årene fra 1975 og frem til nu, og hvor problemet bliver så meget større på grund af de samtidige indgreb over for lønudviklingen – en lønudvikling, som på intet tidspunkt truede med at løbe blot halvt så hurtigt som huslejstigningen.

Ejerlejlighedsspekulationen, som er så grov, at pæne ældre mennesker af alle politiske afskygninger, der aldrig før havde drømt om at sætte sig op mod nogen eller noget, nu, som det sker i Godsbanegade, føler sig nødsaget til i selvforsvar at blokere ejendommene for at undgå ødelæggelse af deres boliger, og som fører til, at det rundt omkring

bliver en del af gadebilledet, som tilfældet allerede er på Mariagervej i Randers, at håndværkerne må udføre kapitalens ordrer under politibeskyttelse mod lejerne.

Miljøproblemerne, som ikke kun er BT-Kemi og Cheminova og den slags, men er en tikkende og ikke registreret fare fra de seneste 30 års ansvarsløse omgang med teknikkens bi- og affaldsprodukter – og endnu i dag forekommende – forestået af det så dybt beundrede private initiativ som den ubønhørlige konsekvens af systemets økonomiske grundlov: maksimal profit.

Energi problemerne, den totale afhængighed af en håndfuld multinationale selskaber, der som økonomisk og politisk pressionsmiddel besidder intet mindre end selve udløseren til faldlemmen.

Forslumningen af byerne, den systematiske forringelse af den bestående boligmasse, der i den grad har været malket for værdier, at den trods stadige lejestigninger, herunder mange milliarder kr.s stigning alene til påståede vedligeholdelsesformål, nu er i en sådan forfatning, at den nødvendige byfornyelsesindsats ifølge eksperterne kræver ca. 40 mia kr.

Den helt ekstraordinære arbejdsløshed blandt kvinder, som hundreder af gange opvejer de mindre konkrete og aldeles uforpligtende foreteelser som kvindeår og ligestillingsudvalg og særlige programafsnit, og som reelt sætter udviklingen i retning af ligestilling mange, mange år tilbage.

Den næsten totale ungdomsarbejdsløshed med dens helt uoverskuelige, langtrækkende konsekvenser for de årgange, der rammes af den lige fra skolen, og i den forbindelse den forstærkelse af problemet, som opstår ved, at man netop samtidig med massearbejdsløsheden blandt de unge fremturer med adgangsbegrænsning til så at sige alle uddannelsesretninger.

Op som en dyne over det hele den politiske og kulturelle højredrejning, som efter min mening hænger meget nøje sammen med den økonomiske krise, med systemets sammenbrud, med desillusioneringen, angsten og usikkerheden.

Der kunne nævnes en lang række andre konkrete problemer i det danske samfund netop nu, og man kunne måske forvente, at regeringen i åbningstalen forholdt sig til nogle af disse hovedspørgsmål. Det gør den